

عنوان مقاله:

قربانی در قرآن و اوستا

محل انتشار:

فصلنامه سراج منیر، دوره 4، شماره 11 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عباس اشرفی - استادیار دانشگاه علامه طباطبایی، تهران

کبری سلطانی لرگانی - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث دانشگاه آزاد اسلامی، ساری

خلاصه مقاله:

فلسفه آفرینش انسان، عبادت خداوند است و از کهن ترین عبادات مشترک همه ادیان، قربانی است. در قرآن کریم قربانی از زمان حضرت آدم شروع شده است و به صورت یکی از واجبات دینی و جزء مناسک حج به شمار می رود. چگونگی حیوان مورد نظر و شرایط ذبح شرعی در قرآن بیان شده است. در ایران باستان نیز قربانی از قبل و در زمان زردشت وجود داشت و بعد از آن ممنوع شد و بیشتر به صورت پیشکشی مطرح شده است. در اوستا از افراد زیادی نام برده شده که برای رسیدن به خواسته خود قربانی های فراوانی را پیشکش کردند. زردشتیان معتقدند که بر هر انسانی بایسته است که در طول سال در شش گاه پنج روزه (چهره گاهان بار) از دیگران دستگیری نمایند. این مقاله با روش تطبیقی به واژه شناسی قربانی، قربانی در اوستا، قربانی در قرآن و اشتراکات و افتراقات این دو کتاب پرداخته است.

کلمات کلیدی:

قرآن، اوستا، قربانی، پیشکشی، مناسک حج، چهره گاهان بار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/706776>

